Роберто Пиумини

Мечето Бобо

КЪДЕ ОТИВАШ, БОБО?

Илюстрации Анна Курти

Издателство „Фют“

Bobbo e poi nanna • Bobbo, dove vaj?

© 2014 by Roberto Piumini
Published by agreement with Grandi & Associati and
Corto Literary Agency.

Мечето Бобо
Къде отиваш, Бобо?

© Издателство „Фют“, 2025

Превод от италиански Нели Раданова
Превод на песничката на Бобо Христина Петрова

ISBN 978-619-270-161-1

ПЕСНИЧКАТА НА БОБО

„Страхливо“ се римува с „предпазливо“.
„Снежинка“ се римува с „боровинка“.
Но името ми „Бобо“ ми се струва,
че няма със какво да се римува.

Това съм аз – мечето кадроглаво
с кожухче червеникавокафяво.
В бърлога сред гората аз живея.
Приятел съм с Микеле и със Бея.

Обичам много да се забавлявам,
света около мен да изучавам.
Обичам да играем с татко двама
и вечер да заспивам, сгушен в мама.

„Щастливо“ се римува със „игриво“,
а „люлка“ се римува с „невестулка“.
За „Бобо“ няма рима, но „меченце“
е римичка на пълно с мед гърненце.

Съдържание

ПЕСНИЧКАТА НА **Бобо** 3

Бобо И СЯНКАТА 5

Бобо СЕ ОТДАЛЕЧАВА 21

Бобо, БЕЯ И КАТЕРИЧКИТЕ 35

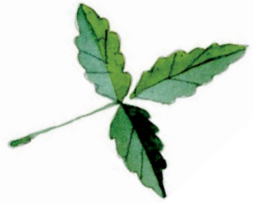

Бобо

И СЯНКАТА

Бобо беше малко кафяво мече. Понякога, когато валеше сняг, той заприличваше на малко бяло мече, а ако се отъркаляше в кал, заприличваше на малко черно мече.

Но след като снегът се стопеше, а калта изсъхнеше и паднеше, се виждаше, че Бобо без никакво съмнение е малко кафяво мече.

Той приличаше на всички малки мечета в света. Единственото, което го различаваше от тях, беше козината му – малко по-къдрава и по-червеникава от козината на другите кафяви мечета, но това се виждаше само отблизо.

Бобо живееше в една тъмна пещера, която се намираше на скалист хълм, обрасъл с гъста гора. С него живееха майка му и баща му – мама Мецана и татко Мецан. През студените зимни месеци трите мечки затваряха входа на пещерата с клони, камъни и пръст и заспиваха на топло в тази уютна и безопасна бърлога.

Като дойдеше пролетта, топлият вятър стопяваше снега, от земята се подаваше новата трева, поляните се раззеленяваха, дърветата се разлистваха, трите мечки се събуждаха от зимния сън и излизаха от бърлогата.

Татко Мецан и мама Мецана

отиваха в гората да търсят храна,
а Бобо играеше край бърлогата
и чакаше да се върнат.

И ето че един ден му се случи
нещо. Нещо странно. Бобо имаше
сянка, но когато беше съвсем
малък, не знаеше това и дори
не забелязваше сянката си.

Една сутрин, след като се събуди,
той пое по пътеката към Голямата
канара. Слънцето току-що беше
изгряло. Бобо спря пред канарата,
погледна към нея и се стресна,
защото видя сянката си – тъмна
и неподвижна върху осветения
от слънчевите лъчи камък.

– Кой си ти? – изненада се мечето.

Сянката не отговори.

